

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2663/2019
18.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Енике Вег адвокат из ..., против тужене Средње стручне школе „ББ“ из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3328/18 од 17.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3328/18 од 17.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 356/2017 од 11.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила поништај решења о престанку радног односа бр. .. од 01.04.2016. године и решења бр. .. од 21.01.2016. године тужене Средње стручне школе „ББ“ из Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да је врати на рад почев од дана престанка радног односа - 31.03.2016. године, омогући јој обављање послова наставника практичне наставе из технолошке групе предмета или других послова који одговарају њеној врсти и степену стручне спреме и пријави је надлежним органима обавезног социјалног осигурања почев од дана престанка радног односа. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе на исплату изгубљене зараде од 01.04.2016. године до 30.04.2018. године у укупном износу од 1.032.797,33 динара са законском затезном каматом од 08.05.2018. године до исплате, обрачунату законску затезну камату на означени износ почев од дана доспећа сваке појединачне месечне обавезе до 07.05.2018. године у износу од 112.897,91 динар, као и да надлежним органима обавезног социјалног осигурања уплати припадајуће доприносе на нето износ од 1.032.797,33 динара према Закону о доприносима за обавезно социјално осигурање на дан уплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да плати туженој трошкове парничног поступка у износу од 25.000,00 динара у року од осам дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3328/18 од 17.04.2019. године одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу П1 356/2017 од 11.10.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да тужиљина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из става првог наведеног члана, учињене у другостепеном поступку погрешном применом члана 8. ЗПП, нису основане.

Према утврђеном чињеничном стању, по закљученом уговору о раду на неодређено време од 14.12.2009. године тужиља је обављала послове наставника практичне наставе технолошке групе предмета са VI степеном стручне спреме. Практичну наставу из предмета прехранбена технологија и основи прехранбене технологије тужиља је држала ученицима образовног профила произвођач прехранбених производа, до његовог укидања, и ученицима лако ометеним у менталном развоју на образовном профилу пекар и месар. Ванредним инспекцијским надзором од 22.06.2015. године установљено је да тужиља нема одговарајуће образовање из члана 3. став 1. тачка 8. подтачка в) Правилника о врсти стручне спреме наставника, стручних сарадника и помоћних наставника у стручним школама за ученике лако ментално ометене у развоју, за подручје рада пољопривреда, производња и прерада хране, и наложено директору тужене да у року од пет дана регулише тужиљин радноправни статус у складу са законом. Просветна инспекција је, на захтев директора тужене, овај рок прво продужила за шест месеци, а затим и за још месец дана, тако да је тужиља имала рок да до 28.02.2016. године заврши ванредно школовање на образовном профилу прехранбени техничар. Анексом уговора о раду од 03.09.2015. године уговорено је да ће тужиља послове даље обављати са IV стручне спреме - технолог уља, биљних масти и маргарина, и обавезана је да до 28.01.2016. године стекне стручну спрему прехранбени техничар у циљу извршења мера наложених записником о инспекцијском надзору. Тужиља је 17.11.2015. године стекла лиценцу за самостално обављање образовно-васпитног рада у оквиру своје струке. До 28.02.2016. године тужиља није стекла стручну спрему прехранбени техничар. Од 01.03. до 30.03.2016. године налазила се на боловању. Тужена је 01.04.2016. године донела решење о престанку радног односа тужиље на радном месту наставника практичне наставе у одељењима за ученике лако ментално ометене у развоју - образовни профил пекар и месар, због непоседовања одговарајућег образовања у складу са означеним Правилником. Тужиља је поднела приговор који је Школски одбор одбио решењем од 21.04.2016. године. Истог дана када је Школски одбор

одлучивао о њеном приговору тужила је матурирала и стекла звање прехранбеног техничара са IV стручне спреме, о чему је усмено обавестила Школски одбор. Тужила није могла бити распоређена на друге послове наставника са IV или VI степеном стручне спреме - за наставника практичне наставе на образовном профилу прехранбени техничар захтева се VII степен стручне спреме.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 120. став 1. тачка 1. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник Републике Србије“, број 72/09 ... 68/15) прописано је да у радни однос у установи може да буде примљено лице које има одговарајуће образовање. Према ставу 4. те одредбе, запосленом престаје радни однос ако се у току радног односа утврди да не испуњава услове из става 1. тог члана или ако одбије да се подвргне лекарском прегледу у надлежној здравственој установи, на захтев директора.

У конкретном случају, тужила је по укидању образовног профила произвођач прехранбених производа практичну наставу из предмета прехранбена технологија и основи прехранбене технологије наставила да држи ученицима лако ментално ометеним у развоју, на образовном профилу пекар и месар. Тужила је те послове обављала са VI степеном стручне спреме - инжењер технологије, смер конзервисане хране, а након инспекцијске контроле којом је установљено да нема одговарајуће образовање и по анексу уговора о раду од 03.09.2015. године, са IV стручне спреме - технолог уља, биљних масти и маргарина.

Правилником о врсти стручне спреме наставника, стручних сарадника и помоћних наставника („Службени гласник Републике Србије“, број 1/95 ... 2/12) прописано је да у подручју рада пољопривреда, производња и прерада хране, практичну наставу и друге облике образовно-васпитног рада из стручних предмета у образовном профилу пекар, месар и произвођач прехранбених производа може да изводи предавач са завршеном школом за висококвалификоване раднике или положеним испитом у звању специјалисте - V стручне спреме, пољопривредни техничар - сви смерови и прехранбени техничар.

Ово образовање тужила није имала, што је уочено ванредним инспекцијским надзором, а није га ни стекла до дана када је донето решење о отказу уговора о раду - престанку радног односа. Због тога је побийано решење донето правилном применом члана 120. став 4. у вези става 1. Закона о основама система образовања и васпитања и члана 3. став 1. тачка 8. подтачка в) означеног Правилника.

У том контексту, ирелевантни су наводи ревизије да је тужила потребно образовање стекла на дан када је Школски одбор тужене одлучивао о њеном приговору, јер потребно образовање за послове наставника практичне наставе није имала ни у време када је засновала радни однос, а ни у време када је тужена донела решење о престанку радног односа.

Из тих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужени неосновано захтева накнаду трошкова поступка по ревизији. По оцени Врховног касационог суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни, због чега је применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић